

[Ragnhild Andersen.]

en forklaring her i dag på den besynderlige kurs, socialdemokratiet har fulgt i dette spørgsmål, det parti, som for 2½ år siden udsendte en skitse til samtlige vælgere her i landet, hvori man skrev: socialdemokratiet mener, at de uretfærdige zonegrænser skal ophæves; vi mener, at renten bør være ens i by og på land. De radikale sluttede sig til det standpunkt, og kommunisterne erklærede, at det havde de allerede længe været tilhængere af.

Hvad er forklaringen på, at dette standpunkt ganske er blevet forandret? Tilsyneladende var det et klart standpunkt, der fandt genklang i hele befolkningen, og der er ingen tvivl om, at det vakte store forhåbninger hos tusinder af de dårligst stillede, først og fremmest hos rentemodtagerne naturligvis — jeg har nævnt det tidligere, men det kan ikke gentages for tit, at ude på landet må de enlige aldersrentemodtagere klare sig med så ringe et beløb som 145 kr. om måneden i rente. Men det tilsyneladende klare standpunkt er sandelig blevet taget i den tid, der er gået, siden socialdemokratiet for 2½ år siden udsendte sin skitse.

I dag klamrer man sig snart til kommissionen og snart til en statistisk undersøgelse af leveomkostningerne, en undersøgelse, som, når sandheden skal frem, overhovedet ikke er påbegyndt i statistisk departement. Man klamrer sig til disse ting for at forhindre, at zoneudligningen bliver gennemført. Jeg må have lov til at spørge: Hvad var da meningen med, at man for 2½ år siden gik ind for, holdt lange taler til vælgerne og til de gamle om det rimelige og retfærdige i at ophæve zonegrænserne, når man i dag er havnet i at kræve nye og atter nye undersøgelser for overhovedet at ville gå ind derfor? Var det da helt ud i luften, når et så stort parti som socialdemokratiet gik ind for, at renten skulle være ens over hele landet? Var det kun valgfæsk og store ord, som der slet intet hold var i, det, der jo dengang så ud for befolkningen som en klar standpunkttagen? Det forekommer mig, at socialdemokraterne skylder ikke alene tinget, men også befolkningen et svar på, hvorfor de er sprunget fra deres oprindelige standpunkt og ikke er forblevet stående der, hvor hele befolkningen havde god grund til

at tro at de efter modent overlæg var nået frem til, nemlig dertil, at zonegrænserne bør ophæves og forskelsbehandlingen dermed bortfalde. Også de radikale skylder efter min opfattelse befolkningen en forklaring på deres nye standpunkttagen, og også andre partier, der op under valgene gik ind for zonegrænsernes ophævelse, skylder at rede-gøre for, hvorfor de har forandret standpunkt.

Mit parti mener fortsat, at zoneudligningen bør gennemføres, og at renten bør være ens over hele landet. Pensioner til tjenestemænd er ens, arbejdsløshedsunderstøttelsen er ens, har samme satser i almindelighed ud over landet, og der må også betales samme arbejdsløshedskontingent ud over hele landet, der må betales samme invalideforsikringspræmie o. lign. Der er derfor ingen som helst begrundelse for, at vore gamle og invaliderne i landkommuner og købstæder skal føre en endnu mere kummerlig tilværelse end rentemodtagerne i hovedstaden.

Jeg opfordrer derfor alle ærede medlemmer til, uanset udvalgets opfordring om at forkaste forslaget om zoneudligningen, at stemme for den af mit parti foreslåede ændring i §§ 1 og 5 om fuld ophævelse af zonegrænserne.

Jeg skal derefter vende mig til forslaget under § 2. Vi går her ind for at forhøje grundbeløbene med 300 kr. om året til ægtepar og 200 kr. til enlige. Jeg skal påny minde om, at dette beløb er nøjagtigt den varige forhøjelse, som den socialdemokratiske skitse skilte med, da den blev sendt ud for ikke mindre end 2½ år siden. Det er nøjagtigt det samme beløb, som både socialdemokraterne og de radikale holdt lange taler om på vælgermøderne i såvel april 1953 som i efteråret 1953. Nu skriver vi november 1954, og ingen af de to partier har i mellemtiden selv fremsat forslag. Mit parti har nu fremsat det for fjerde gang, men endnu er det ikke lykkedes os at komme igennem med det. Vi fremlagde det allerede i foråret 1953, fordi regeringspartiet, socialdemokratiet, i sin skitse gav udtryk for, at det var netop det, det havde på hjerte at gøre for rentemodtagerne med det samme.

Hvad er nu forklaringen på, at socialdemokraterne hver gang stemmer forslaget